

Sygn. akt II PK 243/13

POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z powództwa B. M.
przeciwko Dom Dziecka w K.
o przywrócenie do pracy i zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 29 stycznia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 14 marca 2013 r., sygn. akt VI Pa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie
obciążając powódki kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 września 2012 r. Sąd Najwyższy uwzględnił skargę kasacyjną pozwanego Domu Dziecka w K. i uchyliwszy wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia 20 października 2011 r., przekazał temu Sądowi sprawę z powództwa B. M. o przywrócenie do pracy i zapłatę. Wyrokiem z dnia 14 marca 2013 r. Sąd Okręgowy, Sąd Pracy w P. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w Ś. i oddalił powództwo. Przyjął, że powódka uchybiła siedmiodniowemu terminowi od ustania przyczyny opóźnienia do wniesienia o przywrócenie terminu odwołania od rozwiązania umowy o pracę; wniosek przewidziany w art. 265 § 2 k.p. został złożony po upływie 19 miesięcy od powzięcia wiadomości o nieprawidłowym określeniu strony pozwanej.

Skarga kasacyjna powódki, obejmująca wyrok Sądu drugiej instancji w całości, zawierała wniosek o jego uchylenie i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania albo uchylenie i orzeczenie co do istoty sprawy przez uwzględnienie powództwa. Została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego – art. 265 § 1 k.p. w związku z art. 264 § 1 i § 2 k.p. oraz art. 8 k.p. przez błędne uznanie niespełnienia się przesłanki przywrócenia terminu do złożenia odwołania od rozwiązania umowy o pracę tj. braku winy pracownika w przekroczeniu terminu. W zakresie podstawy obrazy przepisów postępowania skarżąca zarzuciła naruszenie art. 227 k.p.c., art. 233 k.p.c., art. 235 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c. przez przekroczenie swobodnej oceny dowodów i przyjęcie, że można jej przypisać winę w przekroczeniu terminu do wniesienia odwołania do sądu pracy oraz art. 212 § 1 k.p.c., art. 227 k.p.c., art. 382 k.p.c., art. 391 k.p.c. „przez zaniechanie przez Sąd drugiej instancji zadawania pytań stronom i brak dążenia do uzupełnienia przez stronę powodową twierdzeń lub dowodów niezbędnych do ustalenia podstawy faktycznej dochodzonych przez nią roszczeń” oraz art. 383 k.p.c. przez uznanie niedopuszczalności rozszerzenia żądania pozwu na etapie postępowania apelacyjnego.

Wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., twierdząc, że jej skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona ze względu na wskazane w podstawie skargi naruszenie prawa materialnego. Podniosła, że Sąd błędnie ustalił, iż pełną świadomość, że pozwanym w sprawie powinien być Dom Dziecka w K., miała już w kwietniu 2008 r. W ocenie skarżącej, istniały usprawiedliwione, szczególne okoliczności, które spowodowały opóźnienie w wytoczeniu powództwa przeciwko Domowi Dziecka w K., a Sąd nie dostrzegł związku przyczynowego pomiędzy nimi a niedochowaniem terminu do wystąpienia na drogę sądową przeciwko właściwemu podmiotowi.

W odpowiedzi na skargę pozwany wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, a w razie przyjęcia – o oddalenie oraz zasądzenie kosztów.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl.).

Skarga kasacyjna ubezpieczonej nie jest w tym znaczeniu „oczywiście uzasadniona”. Jakkolwiek została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego, to wypełniające ją zarzuty – co potwierdza używany zwrot „przez przyjęcie”, który w tym kontekście oznacza „przez ustalenie” – stanowią jedynie polemikę z dokonanymi przez Sąd drugiej instancji ustaleniami faktycznymi. To samo dotyczy zarzutu wypełniającego podstawę drugą, także koncentrującego się na krytyce ustaleń faktycznych. Wynika stąd, że wnioskowi o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania towarzyszą niedopuszczalne w ramach kontroli kasacyjnej argumenty odnoszące się do ustalenia konkretnego stanu faktycznego sprawy i oceny dowodów (art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.; por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 września 1999 r., II UKN 7/99, OSNAPiUS 2000 nr 23, poz. 865).

Uwzględniając to, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), odstępując od obciążenia powódki kosztami postępowania kasacyjnego poniesionymi przez pozwanego (art. 102 k.p.c.).